

Vergrijzing op Nederlandse wegen

De auto's op de Nederlandse wegen worden steeds ouder. Dit jaar is de leeftijd van een personenauto gemiddeld 10,7 jaar. Twintig jaar geleden was dat nog 7,0 jaar, zo blijkt uit cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). Die trend is ook zichtbaar in veel andere landen. Maar vergeleken met andere Europese landen en de Verenigde Staten zijn Nederlandse auto's enigszins jong.

Een belangrijke oorzaak voor de veroudering is de toegenomen kwaliteit van auto's. Zo is de verkoop van nieuwe voertuigen onder druk komen te staan. In Nederland werden rond 2000 nog meer dan 500.000 personenauto's op jaarbasis verkocht. De laatste jaren schommelt dat in de buurt van de 400.000 stuks.

Tegenwoordig is iets meer dan een kwart van het Nederlandse wagenpark jonger dan vijf jaar. Een flink verschil met twintig jaar geleden: toen was bijna

40% niet ouder dan vier jaar. Aan de andere kant is het aandeel van auto's op leeftijd flink toegenomen. Bijna een kwart (23,1%) van alle Nederlandse personenauto is vijftien jaar of ouder. In 2000 was dat aandeel nog maar 6,1%. Ondanks de veroudering van het wagenpark is de Nederlandse auto is nog relatief jong te noemen. In Europa is de auto gemiddeld iets ouder, 11,1 jaar. In de Verenigde Staten zijn de auto's nog iets ouder met een leeftijd van 11,8 jaar. Binnen de Europese Unie lopen de leeftijden aardig uiteen. In Luxemburg had in 2017 het jongste wagenpark, met auto's van gemiddeld 6,3 jaar oud. De oudste wagenparken, van zestien jaar of ouder, zijn te vinden in Letland, Roemenië en Litouwen. In Polen en Estland rijden relatief de meeste auto's van twintig jaar of ouder.

Bron: Pim Kakebeeke en Carlo Molenaar, FD

COLUMN

Gerbert Middelkoop

FFP RB

Korten op het pensioen

Het is al tijden onrustig in pensioenland. Toch werd enige tijd geleden met veel bombarie het nieuwe pensioenakkoord gepresenteerd door kabinet en vakbonden. Een akkoord waar al ruim 10 jaar aan werd gewerkt en wat oplossing moest gaan bieden voor alle problemen in ons huidige pensioenstelsel. Want dat het huidige pensioenstelsel gecombineerd met de lage rekenrente geen goede match geeft, is de laatste jaren wel gebleken. Helaas werd al snel duidelijk dat het gepresenteerde pensioenakkoord nog geen antwoord gaf op alle vragen (en dus geen oplossing voor alle problemen). Sterker nog ... er was meer *niet* geregeld dan *wel*. Toch werd door de media graag de boodschap verkondigd dat met het akkoord het korten op (toekomstige) pensioenuitkeringen voorlopig leek te zijn voorkomen. In ieder geval dat deed men graag vermoeden.

Helaas werd deze positieve kijk op het probleem snel de kop ingedrukt. Allereerst door een rapport van oud minister van Financiën Dijsselbloem over de te hanteren rekenrente maar bovenal ook door een extreme daling van de rekenrente gedurende de laatste maanden. Met een steeds maar dalende rekenrente wordt de waardering van de pensioenverplichting van een pensioenfonds hoger wat ertoe leidt dat de dekkingsgraad van het pensioenfonds daalt. Ondanks de verruiming van de normen voor de benodigde dekkingsgraad heeft een en ander tot gevolg dat een korting van het pensioen in 2020 en 2021 weer op de loer ligt.

Wat in de berichtgeving omtrent het pensioenakkoord misschien door de media niet duidelijk genoeg is gemaakt is dat het nooit iedereen naar de zin kan worden gemaakt. Het pensioenfonds heeft nu eenmaal maar één algemene pot met geld en dat geld kan maar één keer worden uitgekeerd. Het niet korten op de pensioenuitkering is voornamelijk in het belang van de groep ouderen pensioengerechtigden. Bij het korten komt het voordeel meer bij de jongeren te liggen. Heel eerlijk, ... een hels dilemma. En opeens was daar een brief van een groep van veertig prominenten uit wetenschap, politiek en bedrijfsleven welke aan de Tweede Kamer werd gestuurd om te pleiten voor andere rekenregels omtrent het pensioen. De druk op de overheid om niet te korten op de pensioenen nam daardoor wederom toe.

In de brief roepen de prominenten op meer ruimte te bieden aan de feitelijke rendementen van de pensioenfondsen. Ze pleiten ervoor niet het hele stelsel te blijven ophangen aan de risicovrije rente. Het verwachte rendement zou bijvoorbeeld uit twee componenten kunnen bestaan aldus de brief. Voor een deel gebaseerd op de risicovrije rente en voor een ander deel gebaseerd op de gerealiseerde rendementen.

De schrijvers van de brandbrief hekelen het tot in extremis aanhouden van de huidige rekenregels. Deze huidige strenge rekenregels, bedoeld om pensioenen zekerder te maken, leiden juist tot meer onzekerheid, stellen zij. De pensioenfondsen mogen voor hun toekomstige rendementen alleen maar rekenen met volledig risicovrije opbrengsten. Hiervoor wordt de zogenaamde euroswaprente gebruikt (de rente die banken onderling verrekenen). En daar begint het probleem aldus de brief. "De renteopbrengsten van staatsleningen (en daarmee de euroswaprente) zijn de afgelopen jaren zeer sterk teruggelopen. Momenteel is er zelfs sprake van negatieve rentes."

In de discussie mengen zich inmiddels ook partijen die niet mordicus tegen het aanpassen van de rekenrente zijn, maar daar wel bepaalde voorwaarden aan verbinden. Hun argumenten zijn meer gericht op een oplossing voor de korte termijn. Met alle druk en argumenten ontcom je niet aan het verhogen van de rekenrente aldus deze partijen. Maar dat moet wel een voorwaardelijke aanpassing zijn voor 2020 en 2021 die alleen gehandhaafd kan blijven als er voortvarend wordt doorgepakt met de uitvoering van het pensioenakkoord.

Ik wens de politiek ook in dit vraagstuk veel wijsheid toe.

LTadvies
FINANCIËLE EN FISCALE ADVISERING
VOOR DE LANGE TERMIJN

gerbert@lt-advies.nl